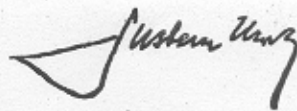


Veliko



sprenevedanje

Robert Mecilošek

Slavni angleški politik Winston Churchill je že pred nekaj desetletji izumil pripravno metodo za (ne)reševanje posameznih odprtih problemov: če so se na njegovi mizi znašla vprašanja, ki bi lahko kakorkoli razburkala politično ali strankarsko sceno, je ukazal ustanoviti preiskovalno komisijo. Delo takšnih komisij se je običajno končalo brez konkretnih rezultatov in nekaj podobnega se v minulih letih vse pogosteje dogaja tudi v Sloveniji.

Podobno metodo je na svoji zadnji seji uporabila tudi slovenska vlada, ko so razpravljali o (ne)ustreznosti Dušana Lajovca, častnega konzula Slovenije v Avstraliji. Na seji vlade ustanovljena komisija naj bi namreč do začetka junija ugotovila, ali je častni konzul z objavo na svetovnem spletu več kot milijon zabelezk Udbe storil morda dejanje, ki ni v interesu države, ki jo domnevno častno zastopa na peti celini. Takšno odločitev slovenske vlade lahko zato ocenimo zgolj kot veliko sprenevedanje, čeprav je tudi takšna ocena precej dobrohotna.

Vlada je do omenjenega sklepa verjetno prišla zaradi mnenja zunanjega ministra, ki je za razmislek o ustreznosti Lajovca »potreboval več časa, saj naj bi gospod častni konzul v minulih letih storil veliko dobrega za Slovenijo«.

Ob vsem pa se seveda lahko vprašamo, katera država na svetu bi zadržala na položaju častnega konzula človeka, ki je pripravil objavo več sto tisoč zaznamkov o vseh tistih, ki so v sedemdesetih in na začetku osemdesetih let prišli kakorkoli v stik s policijo ali Udbo, kar velja tudi v Sloveniji za kaznivo dejanje.

.....
 Postavlja se
 vprašanje, kaj naj
 bi vladna
 komisija sploh
 ugotavljala, saj je
 Lajovic že prvi
 dan potrdil, da je
 podatke
 posredoval sam.

Ob tem pa se še postavlja vprašanje, kaj naj bi omenjena vladna komisija sploh ugotavljala, saj je Lajovic že prvi dan po objavi zaznamkov jasno povedal, da

je dokumentacijo internetnemu posredniku zagotovil sam. Dodal pa je še nekaj sočnih komentarjev, ki kažejo, da mu aktualna oblast v Sloveniji ni ravno všeč, kar pa ni nič nenavadnega. V svoji mladosti je bil Lajovic namreč pripadnik modre garde četniškega vodje Draže Mihajlovića, ki je poleg sodelovanja z nemškimi okupatorji zagovarjal tudi ohranitev kraljevine Jugoslavije.

Lahko bi celo rekli, da je Dušan Lajovic skupaj z družino relativno mirno preživel prvo povojno obdobje. Družini so sicer odvzeli tovarno v Ljubljani, ki so jim jo pred leti vrnili, vendar pa sam kot pripadnik partizanom sovražnih vojaških formacij ni čutil kakšnih drugih posledic. Dobrohotnost slovenske vlade do Lajovca lahko zato danes ocenimo predvsem kot plačilo za vse, kar je storil za posamezne slovenske politike, ki so ga v minulih letih obiskovali kar po tekočem traku. Za Slovenijo bi bila zato v tem trenutku še najbolj zanimiva ugotovitev, kdo in zakaj je v ozadju omenjenega (ne)častnega dejanja konzula Dušana Lajovca.

Ob tem pa bi se vodilni slovenski politiki morali močno zamisliti in za trenutek pozabiti na omenjene Churchillove nauke. V tem primeru bi morda lahko prišli zgodbi do konca, če bi dobili podatke o tem, katera stranka je v minulih letih dobila od Lajovca največ donacij. »Strici iz Amerike« so sicer občasno kar široke roke, vendar pa običajno kasneje zahtevajo v kakršnikoli obliki vrnitev »investiranega« denarja.